

Garrotter. Først flere Maaneder derefter blev der fremlagt i Parlamentet Forslag til Garrotteakten af 1863. Den højtærede Justitsminister bestred Rigtigheden af min Betragtning ikke een, men to Gange, og endte med at sige, at det hang ikke saadan sammen, som jeg sagde — at Ondet var hævet, den Gang Loven traadte i Kraft, men at det var Lovens Ikrafttræden, som bragte Ondet til at ophøre. Nu ligger altsaa Bevisbyrden paa mig, og saa maa jeg have Lov til efter Sagens Forhistorie at fremlægge mine Beviser her, og jeg vil bede den højtærede Formand om at lade mig have Lov til at oplæse disse Beviser, som jeg har medbragt. Jeg skal gøre det saa kortfattet som muligt, men det vil jo ikke kunne undgaas, at det bliver mere Oplæsning, end man ellers til daglig er vant til at have Lov til at bruge under Foredrag her i Salen. Det er imidlertid en selvfølgelig Ting, at jeg kan ikke bevise ud af mig selv, jeg maa bevise med Dokumenter, thi jeg har personlig ikke nogen Førstehaands-Kundskab om, hvad der her ligger for.

Den første Kilde, jeg da vil tillade mig at citere, er et Foredrag, som Hr. Overretsassessor, Dr. juris Gram holdt paa et Diskussionsmøde i Dansk Kriminalistforening den 26. November 1903, netop i Anledning af det af Regeringen forelagte Lovforslag om Anvendelse af Løgemsstraf m. m. Denne Mødeaften vil være de fleste af de Herrer bekendt, ligesom mange her tilstedeværende ville have hørt Overretsassessor Grams Foredrag. Jeg vil tillade mig at oplæse nogle faa Linier, der handle om det her berørte Spørgsmaal: „Naar man særlig som det store Eksempel paa denne Strafs“ — Pryglestraffens — „Gavnlighed har anført, at den i England i 1863 indførte Lov om Pryglestraf for voldsomt Røveri i kort Tid skal have udryddet de i London huserende „Garrotterbänder“, saa er dette ikke korrekt. Ifølge Oplysninger, som Politiinspektør Goll sidder inde med, og som han har bedt mig meddele, var Forholdet det, at det i 1862 var blevet almindeligt, at Folk i Londons Gader blev overfaldne, halvkvælte og plyndrede af Bänder; Politiet, som blev opskræmt herved, satte sig da i Forbindelse med de talrige „betinget benaadede“ i London, som atter havde deres Forbindelser i Forbryderverdenen, og lod dem vide, at samtlige „betinget benaadede“ atter vilde blive indsatte i Strafanstalterne, saafremt man ikke fik fat i Garrotterne. Herefter udleveredes der til Politiet 27 Individuer, der alle blev

satte under Tiltale. I November 1862 blev 21 af disse dømt til store Straffe; i Januar 1863 gratulerede en høj Embedsmand, The grand Jury“ — Storjuryen — „til, at Garrotterne vare udryddede — først i Juli s. A. blev Forslaget til Loven om Pryglestraf forelagt — altsaa en god Stund efter, at det Samfundsonde, den særlig tog Sigte paa, faktisk var udryddet.“ Dette er Overretsassessor Grams Ord.

Den næste Kilde, jeg skal tillade mig at citere ogsaa saa kortfattet som vel muligt, skriver sig fra en Bog, som er betitlet „Pryglestraffen“, ligeledes udgiven i Anledning af det her foreliggende Forslag. Den er udgiven af „Medlemmer af Dansk Kriminalistforenings Bestyrelse“. (*Justitsministeren* [Alberti]: Er det den gule?). Ja, det er, før den blev gul, det er et Korrekturaftryk, jeg har, for jeg vilde vide Besked paa første Haand, men det er den samme, som den højtærede Justitsminister senere vil have faaet Lejlighed og Lov til at kalde for den gule. Vil man nu vide, hvad „Dansk Kriminalistforening“ er, kan man tage et saa objektivt og til Dato troværdigt Værk som den københavnske Vejviser og gøre, hvad jeg har gjort, klippe ud, hvad der handler om „Dansk Kriminalistforening“. Der staar: „*Kriminalistforening, Dansk*, stiftet 14. November 1899, bestemt til at udgøre et Led i international Kriminalistforening. Dens Formaal er at udbrede Kendskab til Strafferettens Problemer; den søger at faa Strafferetten bygget paa Erfaringens Grund og at skabe et Samarbejde mellem alle, hvis Studier eller Livsgerning give dem Kendskab til Forbrydelsen og dens Aarsager, Forbryderen og hans Psykologi. Bestyrelse: Prof., Dr. jur. C. Torp, R., Formand; Overlæge, Dr. med. A. Friedenreich; Overlæge, Dr. med. C. Geill; Politiinspektør Aug. Goll, Sekretær; Kriminalretsass., Dr. jur. R. Gram; Fængselsinsp. S. Grundtvig, Kasserer; Kriminalretsass., Dr. jur. C. Ussing.“ Det er alle sammen Mænd, der have studeret deres Strafferet paa den bedst mulige Maade, de fleste af dem ere Dr. jur., en ikke let opnaelig Grad, og om dem alle gælder, at de have praktisk Kendskab foruden det teoretiske til de Emner, der her handles om. Naar den højtærede Justitsminister faar Ordet, vil han sige: Denne Pjece er udgiven af Medlemmer af Dansk Kriminalistforenings Bestyrelse, saa at altsaa Bestyrelsen som saadan ikke staar inde derfor. Jeg har imødeset denne Indvending og har derfor sikret mig Navnene paa de af Bestyrelsens Medlemmer, der